

Poselstwo drugie

Budowanie oblubienicy

Wersety biblijne: Rdz 1:26; 2:7–10, 18–25; Obj 19:7–9; 21:9–11.

I. Boża budowla to centralna kwestia w całej Biblii; tą budowlą Trójjedynego Boga jest oblubienica Chrystusa – „I zbudował Jahwe Bóg z żebr, które wyjął z mężczyzny, kobietę, i przyprowadził ją do mężczyzny” – Rdz 2:22:

- A. Całą Biblię można przyrównać do instrukcji budowlanej; objawienie na temat ogrodu Eden (początek boskiego objawienia w Piśmie Świętym) i objawienie na temat Nowej Jerozolimy (zakończenie boskiego objawienia w Piśmie Świętym) odzwierciedlają siebie nawzajem.
- B. To, co objawiają te dwie części Pisma Świętego, stanowi centralną myśl Boga, centralną linię boskiego objawienia i zasadę rządzącą interpretacją i zrozumieniem Pisma Świętego:
 - 1. Księga Rodzaju 1 – 2 to projekt organicznego architektonicznego planu Bożego, mającego na celu uzyskanie Jego boskiej budowli (Hbr 11:10); Bóg pragnie wbudować Chrystusa w naszą wewnętrzną konstytucję, dzięki czemu cała nasza istota zostanie Nim przekonstituowana; w ten sposób uzyska On zbiorowego człowieka, który będzie wyrażał Go w Jego obrazie i reprezentował, wyposażony w Jego władzę (Rdz 1:26; 1 Kor 3:9; Mt 16:18; 2 Sm 7:12–14a).
 - 2. Księga Objawienia 21 – 22 to fotografia ukończonej budowli, zbiorowego wyrazu Trójjedynego Boga; Nowa Jerozolima to odbicie i wypełnienie boskiego objawienia o ogrodzie Eden.
 - 3. Chrystus powróci jako Oblubieniec, by poślubić swoją oblubienicę, która będzie całością zwycięzców; to budowanie przez zwycięzców w tym wieku służy początkowemu zwieńczeniu Nowej Jerozolimy w wieku królestwa (19:7–9), a ostatecznie pełnemu zwieńczeniu Nowej Jerozolimy w nowym niebie i nowej ziemi (21:2).
 - 4. Dzięki nieustannemu działaniu Ducha Świętego przez wszystkie stulecia cel ten zostanie osiągnięty pod koniec tego wieku; wtedy oblubienica – zwycięscy wierzący – będzie gotowa i nadejdzie królestwo Boga – Mt 26:29; 13:43.
 - 5. Zbiorowa oblubienica, Nowa Jerozolima, wypełni dwa aspekty Bożego zamysłu (Rdz 1:26); po pierwsze, będzie pełnym wyrazem Boga w pełnym Bożym obrazie służącym Jego chwale (Obj 21:11; por. 4:3); po drugie, ujarzmi wroga, pokona ziemię i będzie sprawowała Bożą władzę wraz z Jego panowaniem nad całym wszechświatem (Rdz 1:26; Obj 22:5; por. 20:10, 14–15).
- C. Gdy jako Boży lud nawiązujemy miłosną relację z Bogiem, wówczas otrzymujemy Jego życie, tak jak Ewa otrzymała życie Adama; to właśnie to życie uzdalnia nas do tego, byśmy stali się jedno z Bogiem, i czyni Go jedno z nami – Rdz 2:21–22.

II. Aby Bóg i Jego lud byli jedno, musi istnieć między nimi wzajemna miłość; miłość między Bogiem a Jego ludem, jaką odsłania Biblia, przypomina przede wszystkim czułą miłość między mężczyzną a kobietą – J 14:21, 23; Jr 2:2; 31:3:

- A. Gdy Boży lud kocha Boga i spędza z Nim czas na społeczności w Jego słowie, On wlewa w niego swój boski pierwiastek, czyniąc go w ten sposób jedno ze sobą jako swoją małżonkę, która jest taka sama jak On w życiu, naturze i wyrazie – Ps 119:140, 15–16.
- B. Bóg pierwszy nas ukochał, co przejawiało się w tym, że wlał w nas swoją miłość i wzbudził w nas miłość, którą kochamy Jego oraz braci – 1 J 4:19–21.
- C. Życie, które otrzymaliśmy od Boga, jest życiem miłości; Chrystus prowadził na tym świecie życie Boga jako miłości, a teraz jest naszym życiem, abyśmy i my mogli prowadzić na tym świecie takie samo życie miłości i być tacy sami jak On – 3:14; 5:1; 2:5–6; 4:17.

- D. Nasza naturalna miłość musi zostać umieszczona na krzyżu; jedną z różnic między Bożą miłością a naszą naturalną miłością jest to, że bardzo łatwo jest naszą naturalną miłość obrazić.
- E. Musimy być ludźmi, których zalewa i unosi miłość Chrystusa; boska miłość powinna być niczym fala wielkich wód, która pędzi w naszym kierunku i zmusza nas do tego, byśmy żyli przez wzgląd na Niego do tego stopnia, że nie będziemy się w stanie kontrolować — 2 Kor 5:14.
- F. Przykazanie dotyczące miłości braterskiej jest i stare, i nowe: stare, ponieważ wierzący mieli je od początku swego chrześcijańskiego życia; nowe, ponieważ w ich chrześcijańskim postępowaniu wciąż na nowo świta ono nowym światłem i świeci nowym oświeceniem oraz świeżą mocą — 1 J 2:7–8; 3:11, 23; por. J 13:34.
- G. Ciało buduje samo siebie w miłości, by stać się oblubienicą Chrystusa (Ef 4:16); nasz odrodzony duch, którego dał nam Bóg, to duch miłości; potrzebujemy płonącego ducha miłości, by przezwyciężyć degradację dzisiejszego kościoła (2 Tm 1:7).
- H. „Poznanie nadyma, lecz miłość buduje” (1 Kor 8:1b; por. 2 Kor 3:6); to, że kochamy siebie nawzajem, jest oznaką przynależności do Chrystusa (J 13:34–35); zamiłowanie do bycia pierwszym w kościele jest przeciwieństwem kochania wszystkich braci (3 J 9).
- I. Tak jak Pan Jezus położył swoje życie duszowe, abyśmy mogli mieć boskie życie, tak i my musimy stracić swoje życie duszowe i zaprzecić się samych siebie, aby kochać braci i usługiwać im życiem w praktyce życia Ciała w celu przygotowania oblubienicy Chrystusa — 1 J 3:16; 4:17 i przypis 6; J 10:11, 17–18; 15:13; Ef 4:29 — 5:2; 2 Kor 12:15; Rz 12:9–13.
- J. Miłość jest przeznaczoną drogą do tego, byśmy byli czymś i czynili coś dla zbudowania kościoła jako organicznego Ciała Chrystusa — 1 Kor 12:31b — 13:8a.

III. Musimy zobaczyć, co Bóg uczynił, aby utworzyć dla siebie odpowiedniczkę; drugi rozdział Księgi Rodzaju w typach Adama i Ewy objawia obraz Chrystusa i Jego oblubienicy:

- A. Adam w formie typu przedstawia Chrystusa — prawdziwego, wielkiego jak wszechświat Męża — który szuka dla siebie żony — Rz 5:14; por. J 3:29; 2 Kor 11:2; Ef 5:31–32; Obj 19:7–9; 21:9–11.
- B. „Jahwe powiedział też: Niedobrze, by człowiek był sam; uczynię mu pomoc jako jego odpowiedniczkę” — Rdz 2:18:
 - 1. To, że Adam potrzebował żony, stanowi typ Bożej potrzeby w Jego ekonomii i ją przedstawia; potrzebą to jest to, by mieć żonę, która będzie Jego odpowiedniczką, dopełnieniem (dosł.: Jego paralełą); wprowadzie Bóg, Chrystus, jest całkowicie i wiecznie doskonały, jednak bez kościoła, swojej żony, nie jest pełny.
 - 2. Bóg pragnie mieć zarówno Adama, który w formie typu przedstawia Chrystusa, jak i Ewę, która w formie typu przedstawia kościół; Jego zamysł to „niech panują” (1:26); to mieć zwycięskiego Chrystusa i zwycięski kościół, Chrystusa, który przezwyciężył dzieło diabła, i kościół, który to dzieło obalił; Bóg chce, by Chrystus i kościół panowali (Rz 5:17; 16:20; Ef 1:22–23).
- C. Z prochu ziemi Bóg ukształtował każde zwierzę polne i każdego ptaka podniebnego i przyprowadził je do Adama, a „Adam nadał nazwy wszelkiemu bydłu i ptactwu podniebnemu, i wszelkim zwierzętom polnym; dla Adama jednak nie znalazła się pomoc jako jego odpowiedniczka” — Rdz 2:19–20.
- D. Żona musi być taka sama jak mąż w życiu, naturze i wyrazie; wśród bydła, ptaków i zwierząt Adam nie znalazł dla siebie tej, która by go dopełniła i do niego pasowała — w. 23.
- E. Aby utworzyć dla siebie odpowiedniczkę, Bóg najpierw stał się człowiekiem, co w formie typu przedstawia stworzenie Adama przez Boga — J 1:14; Rz 5:14.
- F. „Wtedy Jahwe Bóg zesłał głęboki sen na mężczyznę, tak że zasnął; i wyjął jedno z jego żeber, i zapełnił ciałem miejsce po nim” — Rdz 2:21:

1. Głęboki sen, zesłany na Adama, służący utworzeniu Ewy, jego żony, stanowi typ śmierci Chrystusa na krzyżu, służącej utworzeniu kościoła jako Jego odpowiedniczki — Ef 5:25–27.
 2. W Biblii sen oznacza śmierć — 1 Kor 15:18; 1 Tes 4:13–16; J 11:11–14.
 3. Śmierć Chrystusa to śmierć, która uwalnia życie, udziela go, rozkrzewia je, pomnaża i powiela; symbolizuje ją ziarno pszenicy, które wpada w ziemię, by umrzeć, i wzrasta, by wytworzyć wiele ziaren (12:24) na chleb, którym jest Ciało, kościół (1 Kor 10:17).
 4. Za sprawą śmierci Chrystusa boskie życie, które w Nim było, zostało uwolnione, a za sprawą Jego zmartwychwstania to uwolnione boskie życie zostało udzielone Jego wierzącym w celu utworzenia kościoła — Łk 12:49–50; por. Rz 12:11; Obj 4:5.
 5. Dzięki takiemu procesowi Bóg w Chrystusie wraz ze swoim życiem i naturą wbudował się w człowieka, aby był on taki sam jak Bóg w życiu i naturze i pasował do Niego jako Jego odpowiedniczka.
- G. „I zbudował Jahwe Bóg z żebra, które wyjął z mężczyzny, kobietę, i przyprowadził ją do mężczyzny” — Rdz 2:22:
1. Żebro, wyjęte z otwartego boku Adama, przedstawia w formie typu niezłomne, niezniszczalne życie wieczne Chrystusa (Hbr 7:16; J 19:32–33, 36; Wj 12:46; Ps 34:21), które wypłynęło z Jego przebitego boku (J 19:34), by udzielić życia Jego wierzącym w celu utworzenia i zbudowania kościoła jako Jego odpowiedniczki:
 - a. Z boku Chrystusa wypłynęły krew i woda, a z boku Adama wyszło tylko żebro, bez krwi.
 - b. Było tak, ponieważ w czasach Adama nie zachodziła potrzeba odkupienia przez krew, gdyż nie było grzechu; do czasu, gdy Chrystus „zasnął” na krzyżu, zaistniał problem związany z grzechem; a zatem krew, która wypłynęła z boku Chrystusa, służyła naszemu prawnemu odkupieniu.
 - c. Po krwi wypłynęła woda, która jest płynącym życiem Boga, służącym naszemu organicznemu zbawieniu (Wj 17:6; 1 Kor 10:4; Lb 20:8); to boskie, płynące, niestworzone życie zostało przedstawione w formie typu przez żebro, wyjęte z boku Adama (Rz 5:10).
 2. Księga Rodzaju 2:22 nie mówi, że Ewa została stworzona, lecz że została zbudowana; zbudowanie Ewy z żebra, wyjętego z boku Adama, przedstawia w formie typu zbudowanie kościoła z życia zmartwychwstania, uwolnionego z Chrystusa za sprawą Jego śmierci na krzyżu i udzielonego Jego wierzącym w Jego zmartwychwstaniu — J 12:24; 1 P 1:3.
 3. Kościół jako prawdziwa Ewa to suma Chrystusa znajdującego się we wszystkich Jego wierzących; to powielenie Chrystusa; w kościele poza pierwiastkiem Chrystusa nie powinno być żadnego innego pierwiastka — Rdz 5:2.
- H. Tylko to, co pochodzi z Chrystusa wraz z Jego życiem zmartwychwstania, może być Jego dopełnieniem, oblubienicą (1 Kor 12:12; Ef 2:6; 5:28–30); kościół jest czystą pochodną Chrystusa; jest Chrystusowy, „zmartwychwstańczy” i niebiański;
- I. Adam i Ewa, będący jedno, prowadzili razem życie małżeńskie jako mąż i żona (Rdz 2:24–25); pokazuje to, że w Nowej Jerozolimie przetworzony i zwieńczony Trójjedyny Bóg jako wielki jak wszechświat Mąż będzie prowadził życie małżeńskie z odkupionym, odrodzonym, przeobrażonym i otoczonym chwałą człowieczeństwem jako żoną na wieki (Obj 22:17a).
- J. W wieczności, która nie ma końca, dzięki boskiemu, wiecznemu i niezrównanie chwaleb-nemu życiu będą oni wiedli życie, które będzie zespoleniem Boga i człowieka, jako jeden duch, życie przedoskonałe i przepełnione błogosławieństwami i radością.